

tovább, mert kell a híd, de nagyon égetően kell! Az emberek úgy dolgoztak, mintha mindegyik közülük attól félne, hogy a másik többet talál végezni.

Az egyik fiatal, sapkáját tarkóján viselő tatárképű orosz valami kapcsolót akart szekercéjével visszafeszíteni. Két kézre fogta szekercéje nyelét, s neki horpadva nagyot húzott rajta. A kapocs könnyebben kiugorván, a tatár tehetlenségi erejénél fogva egy lépést tett hátra — s jaj —, Petykó bácsit bizony vízbe taszította. Az öreg fejjel előre esett, s mindig agyaráján lévő pipáját előbb a vízbe pottyantotta, mert a — »jaj« — miá' kinyitotta a száját, de aztán ő se késlekedett, egy másodperc alatt eltűnt az öreg, csizmája talpai fölött összecaptak a piszkos hullámok. A tatár már csak a csizmatalpakat látta. Nem tévovázott. Szekercéjét határozott, hetyke mozdulattal a közeli rönkbe csapta, csakúgy rezgett a nyele, s zsupsz. Szépen, kedélyesen ugrott, mintha trambulínról tenné. Még egy kicsit, ahogyan női úszók szokták, meg is himbálta magát, s fölötte is összecaptak a hullámok. Az alsó emeleten megállt a munka. Az emberek kötelekkel, csákyákkal a kézben készen álltak a mentésre. De tehetetlenek voltak. Valaki a motoros mentőkért kiáltozott. Három-négy perc után Petykó bácsi feje s félválla kiemelkedett a vízből, aztán a tatár feje is a jobbkarjával láthatóvá vált, amint az öreget magához szorítva evickélt a pillér felé. Repült a hurok, meredt a csáklya, s az öreg fél perc alatt a padozaton feküdt. Ideges mozdulattal csurgatták belőle a vizet, mikor valaki a körülálló emberek közül arcához kapva felkiáltott:

— De hol a tatár?

Késő volt. Az emberek szóltanul álltak meg, még Petykó ács is megszakította a hányinger okozta nyögést. Egy vékony, görbeorrú orosz levette sapkáját. A magyarok szintén, és hosszan, követelően néztek a Boszorkány-sziget felé hömpölygő vízre.

S a rezések új dallamba csaptak: »Szép tavasz van, az orgona virágzik...«

BÓNUS ISTVÁN

Az én gyerekkorom

*Úgy nőttem fel, mint kis vadóc, pogány.
Templomnak csak a tornyát láttam,
Néhány rossz libát legeltettem:
Zsebemben is megfért a vágyam.*

*Sugaras levegőben fürödtem
És anyám szemének mosolyában.
Ha dörgött az ég vagy apám haragja:
Kötője volt védelmező váram.*

*Azt hittem, erdő a kukoricás,
Kastélynak néztem torpatag tanyákat
S az aranyribizskék sok bimbós gallyát
Elvarázsolt és zeñgő aranyágnak.*

*Kincset-őrző, szép tanyai hegyre:
Az asztagra kapaszkodtam nyáron.
Néztem a körül lehajló eget:
Odáig tartott az én világom...*